

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Ing. J. N.**, zastoupený JUDr. Stanislavou Vohradskou, advokátkou se sídlem Novodvorská 994, Praha 4, proti žalovanému: Krajský soud v Praze se sídlem nám. Kinských 5, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 7. 2004, sp. zn. 5 Ca 95/2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým soud odmítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí předsedkyně Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2004, č. j. Spr. 4022/2003. Citovaným rozhodnutím byl stěžovatel odvolán z funkce znalce, a to z důvodu hrubého porušení povinností znalce.

Důvodem odmítnutí žaloby městským soudem byla její opožděnost ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Žalobou napadené rozhodnutí předsedkyně krajského soudu totiž bylo stěžovateli doručeno dne 13. 5. 2003, takže lhůta k podání žaloby skončila dne 14. 7. 2003 (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba sepsaná dne 24. 3. 2004 a doručená Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 3. 2004 proto byla městským soudem shledána opožděnou. Napadené rozhodnutí předsedkyně

Krajského soudu v Praze sice neobsahovalo poučení o odvolání, nicméně soudní řád správní pro tyto případy neobsahuje žádné ustanovení, kterým by se v těchto případech prodlužovala lhůta k podání žaloby. Tato žaloba by byla ostatně opožděná i v případě, když by konečným správním rozhodnutím v této věci bylo rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti, doručené stěžovateli dne 26. 6. 2003.

Stěžovatel ve včas podané kasační stížnosti zejména uvádí, že shora citované rozhodnutí předsedkyně Krajského soudu v Praze neobsahovalo poučení o odvolání. Toto rozhodnutí stěžovatel obdržel dne 13. 5. 2003 a v zachované lhůtě 15 dnů (§ 54 odst. 2 správního řádu) podal žádost o přezkoumání tohoto rozhodnutí ministru spravedlnosti, který však podle ustanovení § 57 správního řádu nepředložil odvolání se spisem odvolacímu orgánu (tzn. Městskému soudu v Praze), nýbrž stěžovateli odpověděl, že odvolání znalce se neřídí správním řádem a ministrowi proto nepřisluší ani přezkoumat uvedené rozhodnutí. Stěžovatel tvrdí, že k podání žaloby podle s. ř. s. byl donucen skutečností, že ministr spravedlnosti nepostupoval podle správního řádu.

Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje napadené usnesení Městského soudu v Praze zrušit.

Krajský soud v Praze ve vyjádření ke kasační stížnosti považuje za nesporné, že žaloba byla podána opožděně a k námitce, že ministr spravedlnosti měl předložit odvolání městskému soudu, uvádí, že stěžovatel nepochopil zásady řízení před správním soudem, které zaměňuje s odvolacím řízením dle správního řádu. Žalovaný konečně odkazuje na usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 26. 6. 2003, sp. zn. I. ÚS 178/03, podle něhož postup při jmenování a odvolávání znalců není správním řízením a nevztahuje se na něj správní řád.

Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ačkoliv stěžovatel výslovně neoznačuje kasační důvody, je z povahy a obsahu kasační stížnosti zjevné, že relevantním stížnostním důvodem je důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tzn. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Podstata námitek totiž spočívá v tvrzení, že městský soud se dopustil nezákonnosti, když odmítl podanou žalobu pro opožděnost.

K tomu je nutno – s odkazem na obsah správního a soudního spisu – především uvést, že rozhodnutí předsedkyně Krajského soudu v Praze ze dne 10. 4. 2004, č. j. Spr. 4022/2003, o odvolání stěžovatele z funkce znalce bylo stěžovateli doručeno dne 13. 5. 2003 (č. l. 21).

Žaloba, sepsaná dne 24. 3. 2004 a podaná proti tomuto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 3. 2004, je proto podaná zjevně opožděně, jak správně konstatoval v napadeném usnesení městský soud. Stěžovatel se v tomto směru dopouští omylu, když v kasační stížnosti uvádí, že dvouměsíční lhůta k podání žaloby uplynula dne 14. 7. 2004 a žaloba byla podána dne 29. 3. 2004, když ve skutečnosti žalobní lhůta uplynula již dne 14. 7. 2003, tzn. o rok dříve. Nad tento rámec Nejvyšší správní soud akceptuje správný poukaz městského soudu obsažený v napadeném usnesení, že stěžovatel sám v žalobce uvádí, že dne 26. 6. 2003 obdržel dopis Ministerstva spravedlnosti, jehož obsahem je též informace

o nemožnosti přezkumu rozhodnutí předsedkyně krajského soudu ministrem. I pokud by proto žaloba brojila proti tomuto rozhodnutí ministra (což však stěžovatel neučinil), byla podána opožděně.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že v usnesení č. j. Na 163/2004 - 5, kterým citovanou žalobu stěžovatele postoupil Městskému soudu v Praze, mimo jiné konstatoval, že z ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. plyne, že znalce jmenuje pro jednotlivé obory ministr spravedlnosti nebo předseda krajského soudu v rozsahu, v němž je ministrem spravedlnosti k tomu pověřen. Podle ustanovení § 20 stejného zákona orgán, který znalce jmenoval, jej odvolá a zařídí vyškrtnutí ze seznamu pro některý z taxativně vymezených zákonných důvodů. Je tedy zřejmé, že předseda krajského soudu má v těchto věcech delegovanou pravomoc. Pověřením předsedy krajského soudu ke jmenování (a tedy i odvolání) znalce proto není možno dovodit dvojinstančnost tohoto značně specifického typu správního řízení, nicméně zároveň musí platit, že rozhodnutí o odvolání znalce, vydané ministrem nebo předsedou krajského soudu, musí podléhat stejné procesní ochraně. V tomto směru Nejvyšší správní soud vycházel rovněž z ustanovení § 30 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, podle něhož předseda a místopředsedové krajského soudu vykonávají kromě rozhodovací činnosti také státní správu krajského soudu a státní správu okresních soudů, které patří do jeho obvodu, v rozsahu stanoveném tímto zákonem. Podle ustanovení § 119 stejného zákona jsou orgány státní správy soudů – mimo jiné - předsedové a místopředsedové krajských soudů.

V tomto právním názoru je obsažena rovněž odpověď na námitku stěžovatele, že k opožděnosti podání žaloby došlo v důsledku chybného postupu Ministerstva spravedlnosti, které údajně nerespektovalo ustanovení § 57 správního řádu. Citované ustanovení totiž upravuje možnost tzv. autoremedury a povinnost správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, předložit spisový materiál odvolacímu orgánu nejdéle do 30 dnů. Jak je však patrné ze shora uvedeného, v daném případě se jednalo o jednostupňové správní řízení, v němž ministerstvo vůbec nevystupovalo a nemohlo proto ani postoupit spisový materiál odvolacímu orgánu prostě proto, že žádný takovýto orgán neexistoval. Pokud stěžovatel za odvolací orgán považuje městský soud, zaměňuje správní řízení se soudním přezkumem správních rozhodnutí. Ustanovení § 57 správního řádu se na tyto případy vůbec nevztahuje, jelikož neupravuje komunikaci mezi správními orgány a soudy, nýbrž toliko mezi správními orgány navzájem. Městský soud v Praze proto v dané věci nemohl vystupovat jako odvolací správní orgán, nýbrž výhradně jako správní soud, což ostatně také z důvodu podání správní žaloby učinil. K meritornímu projednání této žaloby by však mohl přistoupit teprve poté, co by tato žaloba splňovala všechny zákonem stanovené procesní podmínky, a to včetně její včasnosti, což však v daném případě splněno nebylo.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že jakkoliv akt odvolání znalce podléhá přezkumu v rámci správního soudnictví (viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 2. 2004, sp. zn. 6 A 57/2002), i na tento soudní přezkum se v plné míře vztahuje procesní úprava, obsažená v soudním řádu správním, a to včetně lhůty pro podání žaloby.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že správní žaloba byla podána zjevně opožděně. Kasační stížnost tedy není důvodná a proto ji soud zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a Krajskému soudu v Praze náklady řízení nevznikly.

Proto soud rozhodl, že se žalovanému nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2005

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu